

El campus de Manresa programa un títol propi per a persones amb discapacitat

El factor universitat

Meritxell García ensenya la seva carpeta durant una de les classes celebrades al campus universitari de Manresa

CARINA FARRERAS
Barcelona

S embtava improbable que la realitat desmentís la certesa de la mare quan va respondre a la seva filla discapacitada que els campus universitaris eren reservats al talent i l'excel·lència. "A la universitat? No, amor. Tu no aniràs a la universitat". Però una sort de coincidències –o no tant– ha permès que la noia lluisi la carpeta per tota la ciutat. Valentí Martínez, director de la Fundació Universitària del Bages (FUB), ho va resumir en el solemne acte de graduació de la primera promoció d'alumnes amb discapacitat que es va celebrar el dilluns 26 de juny, poc abans que el cor entones el *Gaudeamus igitur*.

L'èxit del programa –va resumir Martínez– es deu a la presència a la ciutat d'una potent i innovadora associació dedicada a la discapacitat (Ampans) i a una universitat desitjosa d'aportar al campus la diferència per guanyar en diversitat. També es basa en professors bolcats i en estudiants de logopèdia que s'han presentat com a mentors voluntaris. I, finalment, el projecte va trobar una via financera gràcies a l'aportació econòmica del BBVA

CX, que ha cobert el 90% de les despeses, i que consolida la seva presència a la comarca. "Quan la FUB ens va proposar col·laborar en aquest projecte, pioner a Espanya, no vam dubtar de participar-hi", diu Xavier Llinars, director territorial de l'entitat.

"Tenia por però l'he superada perquè la gent m'ha fet sentir com un universitari

El grup, de 21 alumnes de 25 a 50 anys, ha rebut classes d'economia, història, cultura i salut

més", comenta un dels alumnes del grup, que explica que el dia que van trepitjar el campus i que Xavier Pous, empleat de la FUB amb síndrome de Down, els va mostrar les aules, la biblioteca i el bar, se'n van anar a dinar al McDonald's amb les seves carpetes.

El grup, de 21 alumnes, és heterogeni en capacitat intel·lectual (equivalent o inferior al 65%) i en edat (entre 25 i 50 anys). Han rebut classes d'economia, història, cultura, salut i actualitat en un programa

adaptat i flexible, amb una durada de dues hores cada 15 dies. "Vam preparar uns temaris adaptats a la seva realitat però amb l'objectiu que fossin també molt pràctics", indica la professora de Logopèdia Laia Cladellas, coordinadora del curs junt amb Cristina Llois, d'Ampans.

Jordi Conca, professor d'Economia i director d'estudis d'Administració d'Empreses de la universitat, per qui ha estat una experiència fer classes a alumnes amb diferents capacitats, destaca la imprevisibilitat a les classes. Relata que l'elaboració d'un pressupost fictici va derivar en un debat apassionat ja que un dels alumnes va proposar de no pagar l'IVA a un professional perquè quadressin els comptes. No pagar? Per a què serveixen els impostos?

Altres classes han interpretat la realitat de l'entorn. Ara veuen els informatius i plantegen els seus dubtes a classe. Una de les alumnes, que ven premsa en un quiosc, regala ara unes paraules als seus clients quan els dona el diari: "Has vist l'incendi de Doñana? Quina llàstima". Han passat de preocupar-se de les seves persones a mirar l'entorn social.

S'han descobert aficionats a la poesia, pintors i fotògrafs. Un dels estudiants, ràpid sempre a arribar on succeeixen les coses a la ciutat, va obrir una pàgina de Facebook. Va penjar les seves fotos. Va començar a tenir seguidors i, aquest estiu, un mitjà de comunicació local l'ha contractat com a càmera.

Tots tenen al darrere històries escolars difícils, d'exclusió, fracàs i maltractament. Cap no va acabar l'ESO. I, tot i això, ningú no ha faltat a classe. Només els feia falta trobar un ecosistema adequat que acollís amb paciència els seus dubtes i els seus diferents ritmes d'aprenentatge. "De vegades cal esperar que un altre compregui –explica Meritxell García– que hi ha gent a qui li costa més". Animada amb l'experiència, es va apuntar a dos mòduls de segon d'ESO i ha obtingut un 10. "Aconseguiré el meu títol i m'independitzaré", exemplifica amb aquesta determinació l'enorme impacte d'aquest programa. ●

Més cursos, més hores

■ No estava prevista la continuïtat però l'èxit del programa, la motivació dels alumnes, la seva constància i avidesa de coneixement i el bon impacte al campus han obligat les entitats col·laboradores a impulsar-ne una nova edició el proper curs 2017-2018. Meritxell García va alçar la veu per demanar que els 21 alumnes repetissin: "No en saps mai prou, en volem més". A fi d'elaborar el pla d'estudis han demanat als alumnes que escriuïn les seves preferències. Volen

que s'incorporin en el temari temes propis de la discapacitat per comprendre's i comprendre els altres una mica més. També idiomes, importants per progressar en les feines, i un etern rept. La FUB ha decidit ampliar les hores al doble (una vegada per setmana) i iniciar un primer curs amb una altra vintena de nous alumnes. Com va dir el veterà president d'Ampans, Sebastià Catllà, "aquests projectes ja no tenen marxa enrere".

LLETRA
PETITA

Magí
Camps

Tal com vam venir al món

Pocs dies abans de morir, quan triava la roba amb que volia ser enterrada, una vella amiga va deixar anar: "Es ben bé que a aquesta vida només hi venim a buscar la roba: naixem despullats i ens enterrenem vestits". Aquestes paraules són un bon resum de la polèmica que envolta el nudisme o naturisme, segons el punt de vista.

Per uns, els que parlen de nudisme, la cosa és anar despullat, sense més misteri. Per als altres, els que s'anomenen naturistes, el fet de no dur roba és tornar als orígens, al nostre naixement, al dia que arribem a aquest món sense roba.

En qualsevol cas, els amants de banyar-se en pèl han anat conquerint al llarg dels anys racons de la costa on poder prendre el sol sense cap roba de bany i, sobretot, sense que ningú se senti incòmode. La tònica general era i és dur banyador, per això els naturistes, respectuosos, s'han amagat per no molestar.

En aquesta recerca de llocs apartats, els naturistes han descobert i han acabat habilitant cales que són veritables paradisos terrenals. Fins fa ben poc, el públic en general es banyava a les platges de més fàcil accés, mentre que els que volien fer-ho sense roba caminaven una mica més, s'enfilaven per camins i penya-segats, i gaudien

Els amants de banyar-se en pèl, respectuosos, s'han amagat en cales apartades per no molestar

del mar en pau: sense curiosos i sense violentar els tèxtils.

Els tèxtils, com sabeu, són els que duen banyador en les platges de tradició naturista. Però els tèxtils són com el caragol poma: ho envaeixen tot. Fins ara, la convivència era exemplar i a les platges amagades on la gent s'hi banyava nua hi havia algun tèxtil espars per donar-hi color. Ara, en canvi, cada cop són més els tèxtils que apareixen en ramat: colles d'amics i famílies senceres, fins i tot amb música incorporada, cosa fins ara mai vista en una platja naturista com la de l'Illa Roja, a Begur.

Alguns naturistes opinen que això està bé, que no hi hauria d'haver fronteres entre els uns i els altres, i que cadascú es banyi com vulgui on vulgui. Però tots sabem que això no és possible, perquè els que van sense roba no es poden banyar a la platja Gran de Pals, per posar un exemple, ni en les piscines públiques, sense captar l'atenció de tothom, rebre algun retret o, directament, la prohibició.

Formentera sempre havia estat una illa naturista, però la invasió d'italians, que duen més roba a la platja que pel carrer, l'ha convertida en un gueto de transalpins amb banyadors de coll alt. Els naturistes, que es banyaven a tot arreu, ara s'han d'amagar, sobretot perquè fa mal als ulls de veure aquests biquinis amb serralls, com els que duen antigament les vedets del Molino.

mcamps@lavanguardia.es